

Hanny van de Steeg

Avontuur in Afrika

Voor Rhodé

© 2016 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 2779 3
www.uitgeverijdenhertog.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Daar is een mooi plekje!’ wijst Sophie in de verte. ‘Wat vinden jullie, meiden?’

‘Super!’ zegt Paola. Ze pakt de zware koelbox weer op en sjouwt hem door het zand. Zodra ze bij de plek aankomt, zet ze eerst haar vrachtje neer. ‘Hè, hè, die ben ik kwijt.’ Bedenkkelijk kijkt ze naar de stroom mensen die langs het pad naar beneden komt. ‘Als die maar niet hier komen zitten.’

‘We zetten ons gebied gewoon af,’ zegt Sophie. ‘Met satéprikkers of zo.’

Brit schiet in de lach. ‘Ik heb een beter idee. Ik heb iets meegenomen wat heerlijk ruikt.’

‘O nee, hè?’ roept Paola. ‘Je bedoelt toch niet van die stinkkaas?’ ‘Ja, dat helpt. De burens gaan vanzelf weg.’

‘Natuurlijk,’ reageert Carlijn. ‘Ik word ook misselijk van die lucht.’

‘Maakt niet uit, ik eet het zelf wel op,’ grijnst Brit.

‘Bewaar je iets voor mij?’ Sophie moet lachen om al die reacties. Brit zit er niet mee en likt met een ondeugend gezicht haar lippen af. Paola laat even weten dat ze niet van de kaas houdt, maar wel dol is op snacks en snoep. Dat Carlijn bijna niets lust, wist Sophie al.

Ze heeft zin in het dagje aan het strand met haar vriendinnen. Het is prachtig weer, de zon schijnt al vanaf vanmorgen vroeg. De afgelopen maanden hebben ze hard moeten blokken voor hun diploma vmbo-gt. De examens waren pittig, het was een spannende tijd. Sophie heeft de antwoorden op internet opgezocht en ze denkt dat ze het heeft gehaald. Ze wacht nog op de

uitslag, maar daar wil ze nu niet aan denken Vandaag gaan ze met z'n vieren genieten. Nu kan het nog.

Sophie denkt er maar niet te veel aan dat ze na de vakantie uit elkaar gaan. Ze gaat zelf de opleiding voor directiesecretaresse op het MBO doen, Brit en Carlijn kiezen voor een andere studie. Paola wil het liefst gaan werken. Sophie vindt het jammer dat ze niet meer bij elkaar in de klas zullen zitten, maar ze moet er geen drama van maken. Ze wonen allemaal in het dorp vlak bij de zee en zien elkaar regelmatig. Natuurlijk blijven ze leuke dingen met elkaar doen, gezellig shoppen in de stad of samen naar het strand ...

‘Sophie de Ruiters! Sta niet te dromen!’ Paola duwt een stok in haar hand. ‘Vooruit, joh!’

‘Ja, baas.’ Grijnzend helpt ze mee om de parasol op te zetten. De koelbox kan nu in de schaduw staan. Ze verheugt zich op de picknick waarvoor iedereen iets lekkers heeft meegebracht. Ze gaan er straks een feestje van maken.

Sophie ziet dat de andere meiden al klaar zijn. Alleen zij loopt nog in haar kleren. Handig dat ze haar badkleding vanmorgen al aangetrokken heeft. Ze trekt haar jurkje uit en legt haar badlaken tussen Carlijn en Paola in. Die zijn druk in de weer met zonnebrandolie. Brit diept intussen een reep chocola op uit haar tas.

‘Begin je nu al?’ vraagt Paola.

‘Ik heb het zelf meegebracht,’ zegt Brit.

‘Oké, maar we delen toch alles eerlijk?’

‘Dat was ik wel van plan.’

Carlijn houdt haar hand al op. ‘Chocola lust ik toevallig.’

‘Wat jammer,’ knipoogt Brit en ze verdeelt de reep in vier stukken. ‘Eet snel op, anders wordt het chocolademelk.’

‘Echt niet, daar zorg ik wel voor!’ Carlijn eet de chocola in enkele happen op.

Er komen nog steeds mensen het strand oplopen. Sophie vindt het leuk om naar ze te kijken. De meesten dragen een zonnebril, maar de vrouw die nu passeert heeft echt een mega-exemplaar. De man heeft een felgekleurde baseballpet op. Ze sjouwen met zware tassen door het mulle zand en dragen ook nog twee stretchers. Ten slotte zetten ze hun spullen vlak bij de duinen neer. Geërgerd kijken ze naar twee kinderen die schreeuwend rondjes rennen. Het meisje loopt te dollen met een opblaasdolfijn, het jongetje houdt zijn krokodil stevig vast. De mensen pakken hun spullen weer op en verhuizen naar een rustiger plekje.

De meeste badgasten komen in groepjes, af en toe ziet Sophie iemand in z'n uppie. De jongens die er nu aankomen, bekijkt ze met speciale aandacht. Vooral als ze stilstaan en zoekend rond kijken. De ene wijst naar een plekje, de andere aarzelt maar knikt dan toch. Uiterlijk zijn ze verschillend. De lange jongen heeft donker haar, de korte is blond en heeft brede schouders. Ze zien er sportief uit. Misschien komen ze in hun buurt zitten. Sophie houdt het duo goed in de gaten. Het moet niet al te veel opvallen, maar vanachter haar zonnebril lukt dat wel. Het wordt spannend als de jongens hun tassen vlak bij haar neerzetten. Ze kijkt naar de andere meiden die liggen te zonnen. Blijkbaar hebben ze niets in de gaten.

De jongens spreiden hun badlaken uit op het zand. Uit hun tassen komt van alles tevoorschijn: eten, telefoons en een boek. Ze gaan er gemakkelijk bij zitten en overleggen wat met elkaar. Als ze Sophies kant opkijken, wendt ze snel haar hoofd af naar de zee. Met een schuin oog ziet ze hen naar elkaar grijnzen. Ze kan wel raden dat het over haar en de andere meiden gaat. De blonde jongen kijkt op zijn telefoon. De andere neemt de dikke paperback. Een thriller, ziet ze aan de spannende omslag. Sophie bekijkt hem met meer aandacht en laat haar ogen wat langer op hem rusten. Hij is knap, vindt ze. Zijn donkere krullen steken

mooi af tegen zijn gebruide huid. Zou hij ook aardig zijn?
Ze kijkt naar de meiden, die nog niet gemerkt hebben dat ze
gezelschap hebben gekregen. Ze liggen lekker te soezen, maar
ze krijgt zin om hen in te lichten. ‘We hebben burenen.’

Paola komt als eerste overeind. ‘Niet verkeerd,’ is haar com-
mentaar.

Carlijn wordt ook nieuwsgierig. ‘Inderdaad.’ Nu zijn er drie
paar ogen op de jongens gericht.

‘Waar hebben jullie het over?’ reageert Brit luidruchtig, zodat
de donkere jongen even opkijkt van zijn boek. Ongegeneerd
kijkt ze naar de nieuwe burenen.

‘Doe normaal,’ waarschuwt Sophie.

‘Niks aan de hand,’ reageert Brit stoïcijns.

Paola geeft haar waarschuwend een stomp. ‘Waar blijf je nou
met je kaas?’

‘Au!’ Brit wrijft over haar arm. ‘Misschien straks.’ Intussen
gaat ze rustig door met gluren. ‘Ze zien er goed uit!’

‘Praat wat zachter, joh.’

‘Die donkere is tof!’ gaat Brit onverstoort verder.

‘Mee eens,’ knikt Paola instemmend.

Brit schudt haar hoofd. ‘Niets voor mij, hoor. Ik wil nog geen
verkering.’

Paola steekt haar duim op. ‘Goed plan van je.’

‘Wie gaat er mee zwemmen?’ Onverwachts staat Paola op en
rent naar de zee.

‘Ik!’ Carlijn laat zich niet kennen en probeert haar in te halen.
Sophie kijkt vragend naar Brit, omdat er iemand bij de spullen
moet blijven. ‘Jij of ik?’

‘Ga jij maar.’

‘Je wilde toch zo graag zwemmen?’ plaagt Sophie.

‘Ik offer me graag op voor jullie.’

‘Ja, ja, ik blijf wel om op jou te passen.’

‘Niet nodig, ik heb twee bodyguards in de buurt.’

‘Veel plezier!’

‘Dat gaat wel lukken,’ grijnst Brit.

Met haar gezicht in de wind loopt Sophie naar de zee. Haar lange, blonde haar waait alle kanten op. Bij de vloedlijn laat ze de bruisende golven over haar voeten rollen. De zon schittert op de branding, waardoor de zee er voortdurend anders uitziet. In de verte hoort ze haar naam roepen. Paola en Carlijn staan te wenken.

Langzaam loopt Sophie het water in. Ze huivert als ze verder de zee in loopt. Het laatste eindje zwemt ze naar Paola toe die haar juichend begroet. ‘Stond je weer te dromen?’

‘Mag ik?’ vraagt Sophie.

‘Dat doe je thuis maar!’ Paola sleurt haar de zee in, naar Carlijn. De meiden maken veel lol en hebben niet in de gaten dat ze steeds verder van het strand raken.

‘Attentie ... attentie!’ wordt er plotseling omgeroepen. ‘Willen de dames terug naar het strand komen?’

Paola schenkt er geen aandacht aan en gaat gewoon door met spetteren.

‘Stop nou!’ roept Sophie gestrest.

‘Wat is er?’

‘Luister dan! Dat is voor ons!’

Als de strandwacht het bericht herhaalt, horen ze het wel. Enkele zwemmers roepen naar hen, een man staat te wenken.

‘Kom gauw!’ zegt Carlijn geschrokken.

Snel zwemmen ze terug en laten zich door de golven meenemen. In de buurt van het strand komt Sophie de jongens tegen. Ze blijft even in hun buurt zwemmen. Ze durft hen niet aan te spreken, Brit zou dat vast wel doen. Ze zal het wel jammer vinden dat ze in haar eentje zit te kniezen. Straks zullen ze het vast horen.

‘Sophie, ga je mee?’ roept Carlijn.

Paola grijnst veelzeggend. Sophie verwacht al commentaar. Ze

begint snel over iets anders en gebaart met haar armen. ‘Zon en zee ... wat wil je nog meer!’

‘Twee knappe jongens zeker?’ merkt Paola op.

‘Ach ja,’ reageert Sophie.

‘Je zwom heel dicht in hun buurt.’

‘Daar was het niet zo druk.’

‘Het viel anders wel op, hè Carlijn?’

‘Wat maakt dat nu uit? De zee is vrij,’ antwoordt Carlijn lachend.

‘Met jou kan ik praten.’ Sophie steekt haar duim op. ‘Hoe zou het met Brit zijn?’

‘Die baalt vast als een stekker,’ grijnst Paola.

Maar Brit blijkt het prima naar haar zin te hebben. Ze zit relaxed een boek te lezen. Sophie herkent het omslag van de thriller. ‘Hoe kom jij daaraan?’

‘Mocht ik lenen van onze buurman.’ Brit wijst naar de lege plek naast hen en leest rustig verder.

Paola snapt er niets van. ‘Hoe krijg je dat voor elkaar?’

‘Daar moet je Brit voor heten,’ glimlacht Carlijn.

‘Inderdaad.’ Brit wacht tot de meiden zitten en kijkt het kringetje triomfantelijk rond. ‘Het was erg interessant ...’

‘Vertel verder,’ dringt Paola aan.

‘We hebben met elkaar gepraat.’

‘Dat snap ik,’ zucht Sophie. ‘Maar waarover?’

‘Gewoon ...’ Brit pakt het boek weer op.

Sophie merkt dat ze nieuwsgierig is naar de jongens, vooral naar de donkere. Ze trekt het boek uit Brits handen.

‘Doe voorzichtig!’ reageert ze geschrokken. ‘Het is van Marc.’

‘Aha!’ Sophie geeft de thriller weer terug. Ze vindt die naam wel bij hem passen. ‘En-ne ... studeert hij nog of werkt hij al?’

‘Dan had je er maar bij moeten blijven. Ik wil nu lezen.’

‘Je hebt dus met hen gesproken,’ houdt Sophie aan.

‘Dat zei ik toch al.’ Brit kan haar mond niet houden. ‘Hij kwam vragen of ik zonnebrand voor hem had. We kletsten even over

zijn boek en toen ze gingen zwemmen, mocht ik het lezen.’

‘Hoe heet die andere jongen?’

‘Sst!’ Brit duikt weer in het boek.

Je krijgt het toch niet meer uit,’ moppert Paola. ‘Zeg het nou?’

‘Wist ik het maar.’

Sophie kijkt weifelend rond, Brit houdt hen vast voor de gek.

‘Meen je dat?’

‘Ja-ha! Noem hem voor mijn part Bertje, als je nu je mond maar houdt.’

‘Marc en Bertje!’ Sophie krijgt de slappe lach, wat aanstekelijk werkt. Ze hebben de grootste lol met elkaar en letten niet op de omgeving. Als Sophie het nog steeds over Bertje heeft, komen de jongens er opeens aan. Ze klapt haar kiezen op elkaar en dan wordt het opmerkelijk stil. De meiden houden zich met moeite in, als Bertje hun kant op kijkt. Ze kijken bewust niet naar elkaar. Paola houdt het niet langer vol en springt over-eind. Ze verliest haar evenwicht en geeft een gil als ze voorover in het zand valt. Het is zo komisch dat ze in lachen uitbarsten. Bertje vertrouwt het niet helemaal en keert hen zijn rug toe.

Het is rustig in het groepje, de meiden zitten heerlijk te relaxen. Sophie knipoogt naar Carlijn en Paola en knikt dan naar Brit. Ze horen haar niet meer, nu ze verdiept is in de thriller.

‘Brit,’ fluistert Sophie, maar er komt geen reactie.

‘Brit,’ waarschuwt ze iets harder.

Brit schrikt op en kijkt verstrooid naar de anderen. ‘Wat is er?’

‘Moet je dat boek niet teruggeven?’

Brit kijkt voorzichtig naar de jongens achter haar. Bertje ligt te zonnen en Marc rommelt in zijn tas.

‘Welnee,’ reageert ze laconiek en ze concentreert zich weer op het verhaal.

‘Dat kun je niet maken,’ reageert Paola.

Brit gebaart dat ze zich erbuiten moeten houden. Haar ogen vliegen over de regels. Marc heeft al een paar keer hun richting

op gekeken, zag Sophie. Hij wil het boek zeker zelf gaan lezen. Ze bemoeit zich er niet meer mee, Brit moet het zelf maar oplossen.

Even later staat Marc op. Brit merkt niet dat hij naar hen toekomt.

‘Mag ik misschien mijn boek?’

‘O!’ Brit klapt van schrik het boek dicht.

‘Sorry, ik deed het niet expres,’ zegt Marc.

‘Natuurlijk niet.’ Met haar liefste glimlach geeft ze het boek terug. ‘Asjeblieft ... Het is heel spannend!’

‘Bedankt.’ Marc loopt terug en is al snel weer verdiept in het boek.

‘Zullen we onderhand gaan picknicken?’ stelt Sophie voor.

‘Goed idee.’ Paola draait zich om op haar badlaken.

‘Ik help wel even,’ biedt Carlijn aan.

‘Graag, zullen we de tafel dekken?’ grinnikt Sophie. ‘Ik heb alles bij me.’ Ze pakt een groot servet uit haar tas en legt dat op het zand. Ze is benieuwd wat de anderen hebben meegebracht. Zelf heeft ze broodjes en stokbrood gekocht.

Carlijn opent de koelbox. ‘Mmm, dat ziet er goed uit!’ Ze zet slaatjes en andere etenswaren op het kleed. Ze ruikt aan de kaas en trekt een vies gezicht. Grijnzend houdt ze het pakje onder de neus van Brit.

‘Wat moeten we ermee?’ Carlijn gebaart naar de jongens. ‘Volgens jou gingen de burens ervandoor.’

Brit schiet in de lach. ‘Dat valt wel mee, hoor. Leg die kaas er maar bij.’

‘Wat ruiken die balletjes lekker!’ snuift Paola.

Marc kijkt lachend hun kant op en Bertje draait zich ook al nieuwsgierig om.

‘Ze kunnen er toch wel bijkomen?’ vraagt Brit.

De anderen knikken. ‘Vraag het maar!’ zegt Sophie.

Brit loopt er even heen en nodigt hen uit. De jongens komen

er graag bij zitten. Sophie merkt dat ze ook bidden voor het eten. De meiden, maar ook de jongens, doen zich tegoed aan de hapjes.

‘We hebben geluk, Taco,’ zegt Marc.

‘Het is inderdaad heerlijk,’ knikt Bertje instemmend.

Eindelijk weet Sophie zijn naam, maar hij zal voor haar wel Bertje blijven. Maar nu wil ze wel wat meer weten ook. ‘Hebben jullie een baan?’ vraagt ze.

Marc schudt zijn hoofd. ‘Ik studeer bouwkunde.’

‘Ik ben vrachtwagenchauffeur,’ antwoordt Taco.

‘Dat lijkt me gaaf,’ reageert Brit. ‘Rijd je op het buitenland?’

‘Meestal wel.’

Na de maaltijd nemen de jongens afscheid en bedanken voor de picknick.

‘De kaas heeft niet geholpen,’ flapt Paola eruit.

‘Vertel eens?’ wil Taco nog weten.

‘Volgens Brit zouden onze burens vluchten voor de kaas. Maar bij jullie werkte het niet.’

Brit schudt heftig met haar hoofd, maar Sophie vindt het wel humor.

‘Aha,’ merkt Marc op. ‘Dus dat was je bedoeling.’

‘Grapje, joh.’ Brit is best ad rem, maar nu lukt het niet zo.

‘Gelukkig,’ zegt hij plagend. ‘Hé, Taco, ga je mee?’

Taco springt overeind. ‘Bedankt voor de heerlijke lunch, ook namens Marc.’

Marc steekt grijnzend zijn duim op. ‘Fijne middag!’

Sophie kijkt de jongens na, als ze in de richting van de zee lopen.

‘Nou, nou,’ grijnst Brit. ‘Jij hebt wel interesse in onze gasten.’

‘Ik vind ze gewoon aardig. Dat mag toch wel?’

‘Natuurlijk,’ zegt Carlijn. ‘Ze zijn ook aardig.’

‘Wie gaat er mee zwemmen?’ stelt Sophie voor.

Brit draait zich op haar buik. ‘Geen tijd! Mijn rug moet nog bruin bakken.’

‘Heerlijk, die gratis zonnebank,’ zucht Paola. ‘Ik heb even geen zin om te zwemmen.’

Carlijn schudt haar hoofd. ‘Vind je het erg om alleen te gaan?’
‘Nee hoor,’ zegt Sophie. ‘Dan ga ik even, tot zo!’

Als ze even later over het strand loopt, ontdekt ze plotseling Marc. Hij zit op zijn hurken bij een peuter die hard staat te huilen. Het jongetje kijkt in paniek om zich heen. Taco loopt al naar de strandwacht. Waarschijnlijk is het zijn moeder kwijt. Sophie vindt het super attent dat Marc zich over het kind ontfermt. Hij praat tegen het ventje dat al wat rustiger wordt. Plotseling krijgt het zijn moeder in de gaten en rent op haar af.

Marc kijkt glimlachend toe en praat even met de moeder, die duidelijk ook geschrokken is.

Sophie houdt hen in de gaten en let even niet op. Terwijl ze langzaam doorloopt, trapt ze plotseling in een schelp. Au ... dat doet zeer! Ze bijt op haar tanden, als haar voet hevig begint te bloeden. Hulpeloos kijkt ze om zich heen waar de EHBO-tent staat. Gelukkig in de buurt. Ze probeert te hinkelen, maar dat houdt ze niet lang vol. Half strompelend sjokt ze door het zand.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ hoort ze opeens Marcs stem. Hulpeloos kijkt ze achterom. ‘Ik heb in een schelp getrapt.’

Marc buigt zich over haar voet. ‘Dat ziet er niet best uit. Ik breng je wel naar de EHBO.’

‘Graag,’ antwoordt Sophie.

‘Leg je arm maar om mijn schouder,’ zegt hij.

Wat verlegen doet Sophie wat hij zegt.

‘Prima.’ Dan slaat hij zijn arm om haar middel. Heel even kijkt ze hem van opzij aan. Hij ziet er best knap uit, zo’n leuke jongen heeft ze op het strand nog niet ontmoet. Samen met Marc gaat het hinkelen stukken beter en al gauw zijn ze bij de EHBO. Als hij haar op de stoel helpt, kijkt hij haar wat langer aan dan normaal.

‘Gaat het zo lukken?’

Sophie krijgt een kleur. ‘Dat denk ik wel. Bedankt!’
‘Ik ga Taco weer opzoeken. Het beste ermee,’ knipoogt Marc.
Belangstellend kijkt ze hem na. Stiekem moet ze een beetje grinniken dat ze met haar arm om zijn hals over het strand hinkelde. Dat had ze van tevoren niet kunnen bedenken. Ze vindt hem erg aardig en sociaal is hij ook. Ze hoopt echt dat ze hem nog eens tegenkomt.